

ρα ἀλλήλων, ἐνῶ ἐν πράγματι εἰσιν ἐν καὶ ταυτόν.

Ἄλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλέον ἐνδιατρίβωμεν περὶ τοιαύτη σκαλαθυρμάτια σχολαστικῶς ἀργολογοῦντες καὶ τερθρευόμενοι, ὡς ἐν κεφαλαίῳ συνάγομεν ἐκ τῶν πρόσθεν εἰρημένων ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Κ. Χαντζερῆ μετὰ πολλῆς ἐπιστάσεως καὶ συντόνου μελέτης φιλοπονηθεῖσα μετάφρασις, διὰ τε τὴν ἀξιολογότητά της ὅλης καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κειμένου μετὰ τῶν εἰς τινὰ μέρη αὐτοῦ ἐπισυναφθέντων σοφῶν παραρτημάτων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀκριβές καὶ τὸ εὐστοχον διασκευασθεῖσα πρὸς τε τὸ λεκτικὸν καὶ τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὅρους κατὰ τὰ μεγάλα τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ἀρχέτυπα, ἀποδείκνυται ἔργον κοινωφελές καὶ περισπούδαστον, ἐφ' ὅσον οὐ μόνον ἀναπληροῖ τὴν παρ' ἡμῖν ὑφειστώσαν ἐπισημητὴν ἑλλειψιν συγγράμματος ἐν ἐκτάσει καὶ θασίμως πραγματευομένου περὶ τοῦ εἶδους τούτου τῆς κλασικῆς μαθησεως, ἀλλὰ καὶ συνάμα διαπρυσίως ἐπιμαρτυρεῖ, ὅτι διὰ τοιούτων διανοητικῶν ἐράνων, διὰ τοιούτων ἐμβριθῶν ἀγωνισμάτων κραταιοῦται καὶ προάγεται ἡ ἄντως ἐθνικὴ παιδεία καὶ μόρφωσις.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 15 Ἀπριλίου 1868.

Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ.

ΠΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ.

(Συνέχεια. 18α φυλλ. 432.)

ΙΕ'.

Εὐπάθεια ἐν Ἀμερικῇ.

Εὐπάθεια (comfortable) λέγεται ἡ ἐπιστήμη τῆς ὕλικῆς εὐδαιμονίας.

Εἰς τὴν οἰκιακὴν εὐπάθειαν ἀγαπῶσι νὰ καταφύγῃ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως αἱ ψυχραὶ μὲν ἀλλὰ φιλήδονοι φύσεις τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν βορείων Ἀμερικανῶν, ὅπως ζήσωσι μόναι καὶ ὅσον ἔνεστιν ἀνετώτερον.

Διάτρεξον ὁδοὺς τινὰς τοῦ Νεοεβόρακου, τῆς Βαστώνης, τῆς Φιλαδελφίας καὶ πασῶν τῶν μεγάλων πόλεων τῶν Ὁμοσπόνδων πολιτειῶν, καὶ θέλεις αἰσθανθῇ ἑαυτὸν ἀναφρίσσοντα, τοιαύτη σιωπὴ ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς μελανωπάς καὶ ἐπιμελῶς κεκλεισμένας οἰκίας, αἵτινες διὰ τοῦτο φαίνονται ὡς εὐρύτατοι μεγαλοπρεπεῖς τάφοι ζώσων οἰκογενειῶν. Παρομοιάζων δὲ αὐτὰς πρὸς τάφους δὲν λέγω ὑπερβολὴν, διότι περιφράσσονται ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλίδων, ἔχουσι πρὸ αὐτῶν στενοὺς κήπους, καὶ ἐπὶ τῆς πάντοτε κεκλεισμένης θύρας, εἰς ἣν φέρει λιθίνη κλίμαξ, ἀναγινώσκειται ὡς ἄλλο μελανοχάρακτον ἐπιτύμβιον ἐπὶ λευκῆς πλάκῃ· τὸ ὄνομα τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἐσωτε-

ρικῶς ὅμως εἶναι ὀλιγώτερον πένθιμοι, εἰ καὶ ἔχουσι καὶ κατὰ τὰ ἐλάχιστα εἰς ἄκρον μονότονον συμμετρίαν. Ἀλλὰ τῆς πολυτελείας καὶ τῶν τρόπων τῆς εὐπαθείας οὔτε ἰδέαν ἔχομεν κατὰ τὰ μέρη ταῦτα.

Πλὴν τῶν οἰκιῶν τῶν ὀνομαζομένων ἱρλανδικῶν, αἵτινες ἐνοικιάζονται κατὰ δωμάτια εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, ὑπάρχουσι δύο τρόποι τοῦ κατοικεῖν καθ' ὅλας τὰς Ὁμοσπόνδους πολιτείας· ἡ εἰς οἰκίαν κατοικουμένην ὑπὸ μιᾶς οἰκογενείας, ἡ εἰς ξενοδοχεῖον ἢ boarding-house, ὅπου πολλάκις τὰ ἐπιπλὰ εἶναι πολυτελέστατα. Καὶ σημειώσαι ὅτι τὰ ἐπιπλὰ μᾶς respectable, ὡς λέγουσιν ἐν Ἀμερικῇ, οἰκίας, ἔχουσιν ἀξίαν ὀλοκλήρου περιουσίας· διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις τάπητες καλύπτουσι τὸ ἔδαφος τῶν θαλάμων, ἀπὸ τῆς αἰθούσης μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὑπερώων, καὶ αὐτοῦ τοῦ μαγειρείου.

Τοσούτω δὲ λατρεύουσι τοὺς τάπητας οἱ Ἀμερικανοί, ὥστε χάριν αὐτῶν ἀπαρνοῦνται ἄλλα ἀναγκαιότερα· ὡς καὶ οἱ μαῦροι ἔχουσι τάπητας εἰς τὰ βρωμερὰ αὐτῶν καταγώγια. Ὅτε δὲ τὸ θέρος μετατοπίζουσιν αὐτοὺς ἕνεκα τοῦ καύσωνος, στρώνουσι σινικὰς ψιάθους, κίτρινα καὶ κόκκινα τετράγωνα ἔχούσας, πολλὰ ὠραίως καὶ πολλὰ δροσεράς.

Αἱ οἰκίαι τῆς ἐν Νεοεβόρακῳ πέμπτης ὁδοῦ, ὁδοῦ μεγαλοπρεπεστάτης, καὶ αἱ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τῆς πόλεως μέχρι τῆς τεσσαρακοστῆς (σημειωτέον ὅτι πλεῖστα ὁδοὶ διακρίνονται δι' ἀριθμοῦ μόνον), εἶναι πᾶσαι καὶ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς ἐκτισμέναι κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον. Πᾶσαι ἔχουσι προσγείως καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς οἰκίας, λαμπρὰν αἶθουσαν διαιρουμένην ἐν τῷ μέσῳ διὰ συρτῆς θύρας, ἥτις ἀνοιγοκλείεται κατὰ θέλησιν, καὶ εἰσδύουσα εἰς τὸν τοῖχον δὲν φαίνεται διόλου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ αἶθουσα σμικρύνεται ἢ ἐκτείνεται ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κεκλημένων.

Ἡ καθριότης τῶν ἀμερικανικῶν οἰκιῶν εἶναι ἀπερίγραπτος, πολυτέλειαν δὲ καὶ εὐπρέπειαν εὐρίσκεις καὶ εἰς αὐτὰ τῶν ὑπηρετῶν τὰ δωμάτια. Κατὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔτη ἡ ὑπερηφάνεια μετέβαλε τὰς ἀμερικανικὰς οἰκίας εἰς ἀληθῆ βασιλικὰ παλάτια.

Εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῶν Ὁμοσπόνδων πολιτειῶν πᾶσαι αἱ οἰκίαι ἔχουσιν ἀξιόλογα κατακρουστικὰ λουτρά θερμὰ καὶ ψυχρὰ ἐν ταυτῷ, διότι οἱ Ἀμερικανοὶ συνειθίζουσι νὰ λούωνται καθ' ἡμέραν πρὸ τοῦ προγεύματος. Καὶ εἰς αὐτὰ δὲ καὶ εἰς πάντας τοὺς κοιτῶνας τὸ νερὸν, ψυχρὸν τε καὶ θερμὸν, ῥεεῖ ἄφθονον ἐντὸς πολυτελῶν λεκανῶν κειμένων ἐπὶ μακρίνης τραπέζης παρὰ τὸν τοῖχον, καὶ δι' ἀοράτων σωλῆνων καταβαίνει καὶ μέχρι τῆς ὁδοῦ.

Πρό-τινων ἑτῶν τὸ Νεοεβόρακον ἑστέρειτο ἐνίοτε ὕδατος· ἀλλὰ σήμερον διὰ λαμπροῦ ὕδραγωγοῦ, βασταζομένου ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν στοῶν, πρὸς κατα-

σκευὴν τοῦ ὁποίου ἐδαπκνήθησαν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατομμύρια δραχμῶν, φθάνει εἰς τὴν πόλιν ἐν τῷ διαστήματι 2½ ὥρων νερὸν διαυγέστατον καὶ χωνευτικώτατον τριακοσίων περίπου ἑκατομμυρίων γαλλικῶν λιτρῶν.

Τὰ δὲ μαγειρεῖα κεῖνται σχεδὸν ὑπογείως, οὐ μακρὰν τοῦ ἐστιατωρίου· καὶ ἐπειδὴ εἰς τινὰς οἰκίας τὸ ἐστιατώριον κεῖται εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, τὰ φαγητὰ ἀνασύρονται ἀναμέσον τοῦ τοίχου διὰ τροχαλίας. Ἐκ τούτου δὲ προκύπτουσι δύο καλὰ πρῶτον τὰ πινάκια φθάνουσι ταχέως, καὶ δεύτερον ἡ ὁσμὴ τοῦ μαγειρείου δὲν διαδίδεται εἰς τὴν οἰκίαν.

Αἱ δὲ οἰκίαι φωτίζονται ἐν γένει διὰ γὰρ κατὰ πάντας τοὺς θαλάμους, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἡμέτεροι φανοὶ εἶναι σχεδὸν ἄγνωστοι κατὰ τὴν Ἀμερικὴν· οὐδαμοῦ γίνεται χρῆσις ἐλαίου. Εἰ δὲ πού εὕρισκεται τις οἰκία μὴ ἔχουσα γὰρ, μεταχειρίζονται μετακομιστὸν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσι *βενστον*. Τὸν χειμῶνα αἱ οἰκίαι θερμαίνονται δι' ὑπογείων κλιθῶν, αἵτινες ἀνάπτονται διὰ γαιανθράκων εἰσχυομένων εἰς τὴν οἰκίαν δι' ὁπῆς κειμένης εἰς τὸ πεζοδρόμιον, καὶ κλειομένης διὰ σιδηροῦ πώματος.

Πᾶσαι αἱ οἰκίαι ἔχουσι μακρὸν κήπον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τετράγωνον, ὅπου στεγνόνωνται τὰ κατ' οἶκον πλυνόμενα πνικᾶ. Μόνον ἱπποστάσια καὶ ἀμαξοστάσια δὲν ἔχουσιν.

Οἱ δὲ ἔμποροι ἔχουσι καὶ γραφεῖα, ὅλως ἀνόμοια πρὸς τὰς οἰκίας, εἰς ἃ διακίτωνται τὰ τρία τέταρτα τοῦ βίου αὐτῶν.

Εἰς δύο φύσεις οὕτως εἰπεῖν διακρίνεται ἕκαστος Ἀμερικανός· εἰς ἄνθρωπον ὑποθέσεων (*the business men*), τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἴδῃ ὅστις θέλει καὶ εἰς ὁποιανδήποτε ὥραν θέλει χωρὶς νὰ εἰσπληθῇ, χωρὶς νὰ γνωρίζεται παρ' αὐτοῦ καὶ τὸν πῖλον φέρων ἐπὶ κεφαλῇ, ἀπὸ τῆς 8 τῆς πρωῒας μέχρι τῆς 6 ὥρας τῆς ἑσπέρας, καὶ εἰς ἄνθρωπον ἰδιώτην, ὃν πικρὸν ἐλάχιστος ἀριθμὸς φίλων πλησιάζει εἰς τὴν πολυτελεστάτην αὐτοῦ οἰκίαν.

Ἄς ἴδωμεν δὲ καὶ ὅποια τὰ γραφεῖα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνθρώπου τῶν ὑποθέσεων ἔχει τι ἀποτρόπαιον. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ ἐμπορεύεσθαι τοσοῦτον ἰσχυρῶς κυριεύει τὰς καρδίας τινῶν, ὥστε προθύμως καταδικάζουσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀθλιεστάτην τῶν φυλακῶν. Τὸ γραφεῖον τοῦ ἀληθοῦς ἐμπόρου τῆς Ἀμερικῆς εἶναι σκοτεινὸν καὶ ἐλκερινὸν δωμάτιον, ἔχον τράπεζαν ἐλκερινοτέραν καὶ πεπληρωμένην τινὰ θρανία, ἅτινα, ὡς νομίζω, συντρίβουσιν ἐνίοτε ἐπίτηδες ὅπως ἐπιδιορθώσωσιν αὐτὰ, καὶ τοῦτο ἰν' ἀποφεύγῃσι πᾶσαν ὑποψίαν πολυτελείας παρὰ τῶν προσερχομένων, μικρὰν βρῦσιν καὶ ἀθλίαν λεκάνην ὅπως πλύνωσι τὰς χεῖρας, καὶ τῆλος πολλὰ πράσινα θρανία ἐκ δέρυματος, φέροντα

τὸν τύπον τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ κατὰ στηματάρχου καὶ τῶν γραφῶν αὐτοῦ.

Ἐκ συστήματος δὲ ὁ ἄνθρωπος τῶν ὑποθέσεων, οὕτινος αἱ ἰδιότητες εἶναι πολλάκις ἀντίθετοι εἰς τὴν γενναϊότητα, τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐν τῇ τέχνῃ ὡραίου, ἀποβάλλει ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ πᾶσαν εὐπάθειαν νομίζων ὅτι διὰ τούτου ἀποδεικνύει ἐμβρίθειαν χαρκατῆρος, ὅπως οἱ ἀφίνοντες μεγάλων μύστακα νομίζουσιν ὅτι ἀποδεικνύουσι δύναμιν καὶ θάρρος. Πλὴν τούτου, ἐπιθυμῶν νὰ φανῇ ἀρετὸς εἰς τοὺς μικροὺς ἐμπόρους τοὺς ἐρχομένους εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ, προσποιεῖται ὅτι καταφρονεῖ τὴν πολυτέλειαν· διότι εἶναι βέβαιον, εἰ καὶ ἀκατάληπτον, ὅτι οἱ ἐμπορευόμενοι ἀγκυῶσι νὰ βλέπωσι τοὺς πλουσίους ὁμοτέχνους αὐτῶν καταφρονούντας τὴν πολυτέλειαν καὶ φαινομένους ἀπόρους.

Ἄνθρωπος ὑποθέσεων, ἔχων γραφεῖον καθαρὸν, εὐάερον καὶ πολυτελῶς συνεσκευασμένον, οὕτινος ἡ μὲν ὁμιλία εἶναι εὐγενὴς καὶ ἐπαγωγὸς, οἱ δὲ τρόποι φιλόφρονες, οὔτε τοὺς πελάτας αὐτοῦ εὐχαριστεῖ, οὔτε ὑποθέσεις ἱκανὰς διεξάγει, ὅσον ἔμπορος ἀμαθὴς κακῆμενος ἐπὶ πεπαλαιωμένου δερματίνου θρανίου καὶ δεχόμενος τοὺς ἐρχομένους μετ' ἀδιαφορίας. Τὸ ἥθος, οἱ τρόποι, τὸ ὀλιγόλογον, τὰ ἐλκερινὰ σκεύη τοῦ γραφείου αὐτοῦ ἀρέσκουσιν εἰς τοὺς ἀγοραστάς, οἵτινες γινώσκοντες ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐμπόρου διακίτται εἰς πολυτελεστάτην οἰκίαν, θεωροῦσι τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ ζῆν κατὰλληλον εἰς ἄνθρωπον ὑποθέσεων.

Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν μοὶ ὡμολόγησαν καὶ ἔμποροι· πολλοὶ δὲ ἐπάγγελμα ἔχοντες τὸ παίζειν, καὶ τοιούτων βρῦθαι ἡ Ἀμερικὴ, μ' ἐβεβλίσταν ὅτι ὁ πρὸς αὐτοὺς πολυτιμότερος χρυσὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ῥυπαρὰ χεὶρ ἐξάγει ἀπὸ βελαντίου κεκρυμμένου εἰς ῥυπαρότερον ἔνδυμα. Φαίνεται ὅτι ἡ πλεονεξία ἔχει ἡδονὰς ἀνεξήγητους.

Εἰς τὰς οἰκίας τὰς ἐνοικιαζομένας διὰ γραφεῖον οὐδεὶς κοιμᾶται τὴν νύκτα, σιωπὴ δὲ θανάτου ἐπικρατεῖ τὴν Κυριακὴν εἰς τὰ μέρη ὅπου κεῖνται, σιωπὴ τὴν ὁποίαν διακόπτουσιν ἐνίοτε τὰ ἀργὰ βήματα πολιτοφύλακος. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ὑποθέσεων εἶναι ἐξηπλωμένοι εἰς τοὺς μεγαλοπρεπεῖς θαλάμους τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν κοιμῶνται· διότι ἐνῷ ἀνγκινώσκουσι τὴν Γραφὴν, ἀνακυκλοῦσι κατὰ νοῦν τὰ ἔντεχνα στρατηγήματα τὰ ὅποια θὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἐπιούσαν, ὅπως συντρέξωσι τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν.

Οἱ σιδηρόδρομοι δὲν εἶναι ὡς οἱ τῆς Εὐρώπης, διότι κατ' ἄλλα μὲν ἐλαττοῦνται κατ' ἄλλα δὲ πλεονεκτοῦσιν. Οἱ σταθμοὶ εἶναι κακῶς κατεσκευασμένοι καὶ ὥσαντι πρόσκαιροι, αἱ ἀμαξαὶ ἄσχημοι καὶ αἱ ἑδραὶ οὐχὶ πολλὰ ἀναπαυτικαί. Συνδεδεμένοι οὐ-

σαι πρὸς ἀλλήλους σχηματίζουσι μικρὰν αἶθουσαν, εἰς ἣν περιφίρεται ἀκινδύνως ὁ ὁδοιπόρος. Τὴν συγκοινωνίαν αὐτὴν νομίζω ἀξιόλογον, κατὰ τὴν Ἀμερικὴν μάλιστα, ὅπου αἱ ἀποστάσεις εἶναι μέγισται. Τὸν δὲ χειμῶνα θερμαίνονται αἱ ἀτμάμαξαι ἀναπτομένων θερμαστρῶν.

Αἱ θέσεις τῶν ἀτμάμαξῶν δὲν διακροῦνται, ὅπως ἐν Εὐρώπῃ, εἰς κλάσεις, ἀλλὰ καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, καὶ χειρῶνακτες καὶ ὑπουργοὶ κάθονται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ ἐπὶ θρανίων ἀπραλλάκτων. Τοῦλάχιστον εἰς τοὺς σιδηροδρόμους εὐρίσκεται ἡ πολυθρόλλητος ἰσότης.

Διτηρήθημεν προηγουμένως τὰς ἀναγκύσεις τῶν Ἀμερικανικῶν ἀτμοπλοίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἀναγνωστήρια, αἶθουσαι μουσικῶν, ξενοδοχεῖα, bar-rooms, ἐνίοτε δὲ καὶ πολυτελέστατα συνεσκευασμένος θάλαμος, ὁ ἐπιλεγόμενος τῆς κύμης, εἰς τὸν ὅπου κλείονται οἱ νεόνυμφοι ἐὰν ἐπιθυμῶσιν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἔχουσιν ὅπως καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι τὸ αὐτὸ αἶσθημα τῆς σεμνότητος καὶ τῆς αἰδοῦς. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην δύναμαι νὰ στηρίξω διὰ μυρίων τεκμηρίων· ἀλλὰ μία μόνη γενικὴ συνήθεια, ἱσχύουσα καὶ μεταξὺ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν, ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο, ἐννοῶ δὲ τὴν τοῦ κοιτῶνος τῆς κύμης, καθ' ἣν νὰ Ἀμερικανὸς, μόλις καταλείψῃ τὴν οἰκίαν τῶν γονέων αὐτῆς καὶ μόλις ὑπανδρευθεῖσά, ἐπιδεικνύει αὐτὸν εἰς ὃν τινὰ θέλει, οὐ μόνον οἰκεῖον ἀλλὰ καὶ ξένον.

Τὰ δὲ λεωφορεῖα, ἅτινα ἔχουσι μὲν θέσεις διὰ δώδεκα ἀνθρώπους, δέχονται ὅμως διπλασίους ὁσάκις, ὡς προείπομεν, αἱ κυρίαι θέλουσαι ν' ἀποφύγῃ τὴν βροχὴν ἀναβάνουσι καὶ κάθονται ἐπὶ τῶν γυνάτων τῶν κυρίων, δὲν εἶναι ἀναγκαστικά. Εἰς τὴν Εὐρώπῃ, πλὴν τοῦ ἡνίοχου, ὑπάρχει ὡς γνωστὸν καὶ ὁδηγός, ἱστάμενος ὀρθὸς εἰς τὴν ἀναβάθραν· εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅμως ὁ ἡνίοχος ἐκπληροῖ τὰ χρέη καὶ τοῦ ὁδηγοῦ. Εἰς τὴν ὁροφὴν τῶν λεωφορείων ὑπάρχει ὀπὴ, καὶ δι' αὐτῆς οἱ ὁδοιπόροι συνεννοοῦνται μετὰ τοῦ ἡνίοχου καὶ δίδουσι χρήματα. Ὅσάκις δὲ πρέπει νὰ σταθῇ τὸ λεωφορεῖον ὅπως κατὰ ἡμᾶς, σύρει λωρίδα δέρματος διερχομένην διὰ τῆς ὀπῆς, οὗ τινος ἡ ἄκρη εἶναι δεδεμένη εἰς τὸν πόδα τοῦ ἡνίοχου. Ὅτε δὲ πρόκειται νὰ ὁμιλήσῃ τις εἰς αὐτὸν βιάζεται νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπον μέχρι τῆς ὀπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἡνίοχος κολλᾷ τὸ αὐτίον. Τὸ σύστημα τοῦτο θὰ ἐφαίνετο γελοῖον εἰς τὴν Εὐρώπῃ, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸ γελοῖον, ὡς εἵπομεν, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἐλευθερίας. Ἀρκεῖ ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἀντὶ δύο, ἡνίοχου καὶ ὁδηγοῦ, μισθοδοτεῖ ἕνα μόνον.

Ἐὰν κατὰ τύχην ὁδοιπόρος τις δὲν ἔχῃ τριάκοντα λεπτὰ ἵνα πληρώσῃ τὴν θέσιν, ἢ ἐὰν ἔχῃ ὀλιγώτερα,

ὁ ἡνίοχος δέχεται ὅ,τι δώσεις, εἰ καὶ ἂν δὲν δώσης διόλου τοὶ ἐπιτρέπει νὰ κατὰ ἡμᾶς, καθόσον μάλιστα αὐτὸς εἶναι κύριος τῆς ἀμάξης. Ἐνίοτε ἵνα μὴ καπιᾶσῃ ν' ἀλλάξῃ ἢ νὰ λάβῃ κίθοντα τραπεζογραμμάτια (διότι εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἄλλο νόμισμα δὲν βλέπεις), προτιμᾷ νὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ ἀναχωρήσῃς ἄνευ πληρωμῆς.

Καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς κοσμοῦσι τὰ λεωφορεῖα εἰκόνες γυναικῶν ἐνδεδυμένων ὡς ἐν χορῷ, καὶ ἄλλων προσώπων τοῦ θεάτρου, οἷαι αἱ τῆς K. Sontag, Albani, Grisi, τοῦ Mario. Τὴν τῆς Jenny Lind ἐξήλεψαν ὅμως πανταχόθεν, ἀφοῦ ἔμαθον ὅτι ὑπανδρεύθη ὁ ἐπουράνιος αὐτὸς ἄγγελος.

Ἀκαταλόγιστος εἶναι ἡ ποσότης τοῦ πάγου ἡ καταναλισκόμενη μόνον ἐν Ἀμερικῇ, διότι οἱ Ἀμερικανοὶ, μέγιστοι ἄνθρωποι ὑδροπότοι, πίνουνσι πάντοτε καὶ χειμῶνα καὶ θέρος, ὕδωρ πεπαγωμένον. Καθ' ἑκάστην πρωίαν ἅμαξαι φέρουσιν πάγον ἀποθέτουσιν αὐτὸν πρὸ τῆς θύρας ἑκάστης οἰκίας. Καὶ οἱ ἐνδεέστεροι, καὶ οἱ μαῦροι αὐτοὶ μεταχειρίζονται πάγον. Ὅσάκις δὲ δὲν πίνουνσι ὕδωρ, τρώγουσι παγωτά. Ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι ἐσπέρας πρὸ τοῦ γεύματος καὶ μετ' αὐτὸ, κυρίαι ἐστολισμέναι κάθονται εἰς τὰ ice cream saloons, καὶ δὲν τρώγουσιν, ἀλλὰ καταβροχθίζουσι παγωτά, πολὺ μεγαλύτερα τῶν ἡμετέρων.

Καὶ κυρίαι καὶ κύριοι ἔχουσι τὴν συνήθειαν μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ πρὸ τοῦ γεύματος, νὰ τρώγουσι ῥόφημα ἐξ ὀστρειδίων καὶ νὰ πίνωσι μέγα ποτήριον πεπαγωμένου νεροῦ. Οὐδέποτε ἐλλείπουσιν ὀστρείδας ἀπὸ τοῦ δείπνου, οὐ μόνον ὡρὰ ἀλλὰ καὶ κατὰ διαφόρους τρόπους παρασκευασμένα. Πολλὰκις τὸ ἄριστον σύγκειται ἐκ μόνον ὀστρειδίων ἡρτυμένων δι' ἄλατος καὶ πεπέρως, καὶ μικρῶν πξιμαδίων, τῶν καλουμένων crackers.

Περὶεργότατα εἶναι τὰ ξενοδοχεῖα ὅπου τρώγουσιν οἱ ἔμποροι, εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ Νεοεβοράκου. Αἱ τράπεζαι εἶναι μακρᾷ καὶ ὑψηλαί, οἱ δὲ business men κάθονται, ὡς μεγάλα παιδία, ἐπὶ ὑψηλῶν θρανίων. Πλησίον δὲ τῶν τραπέζων κεῖνται μικρὰ μαγειρεῖα ὅπου παρασκευάζεται ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας ῥόφημα ἐξ ὀστρειδίων. Ὁ δὲ ἔμπορος, ὅστις αἰωνίως βιάζεται, καταπίνει ὡς κάμηλος τὸ ἀφθονότατον ῥόφημα καὶ τὴν παρατιθεμένην ἀδυστάκην, πληρόνων ἐβδομήκοντα μόνον λεπτά. Καὶ ἂν θέλῃ νὰ προγευθῇ εὐθηνότερα, ὑπάγει εἰς ξενοδοχεῖον ὅπου εὐρίσκει free lunch ἥτοι ἄριστον δωρεάν. Ἐχει δὲ τὴν ἄδειαν νὰ φάγῃ ὅσον θέλει ἐκ τῶν ἐντὸς ἀργυρῶν τριβλίων προσφερομένων κρεάτων, φθάνει μόνον νὰ πληρώσῃ ποτήριον ὁποιοῦδήποτε ποτοῦ θέλει, τὸ ὅποιον ἔχει μετριοπάτην τιμὴν. Δίδων παραδείγματος χάριν τριά-

κοντα πέντε λεπτά δι' ἐν ποτήριον ζύθου, τρώγει ἀξιόλογα, καλῶς ὑπηρετούμενος καὶ καλῶς συν-τροφευμένος.

Τὸ ρακίον εἶναι ἀκριβὸν· ἀλλ' ὅταν ἐλθὼν εἰς bar-room ζητήσης, σοὶ δίδουσιν ὁλόκληρον φιάλην εἰς μεγάλον ποτήριον· σὺ δὲ πίνεις ὅσον θέλεις καὶ πληρώνεις κατὰ τὴν πρὸ τούτου γενομένην συμφωνίαν. Σημειῶσαι δὲ ὅτι συγχρόνως σοὶ δίδουσι δωρεάν τυρὸν, παξιμάδια καὶ καπνόν. Τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ σωτηριώδης ἐπενέργεια τῆς ἐλευθερίας, ὥστε οὐδέποτε, οὔτε αὐτοὶ οἱ μέθυσοι προσβάλλουσι τὴν ἰδίαν ἀξιοπρέπειαν καταχρώμενοι τῆς δοθείσης ἀδείας πρὸς ζημίαν τοῦ πωλητοῦ. Γινώσκοντες πόσον πρέπει νὰ πῶσιν ἀντὶ τῆς συμφωνηθείσης τιμῆς, δὲν πίνουν περιπλέον, ἀλλ' οὔτε τυρὸν, οὔτε παξιμάδιον, οὔτε καπνὸν μεταχειρίζονται πλέον τοῦ δέοντος.

Τὴν εὐπάθειαν τῶν Ἀμερικανῶν εὐρίσκεις καὶ εἰς τοὺς ναοὺς, τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἔδαφος καλύπτουσι τάπητες, τὸ δὲ ψύχος ἐν καιρῷ χειμῶνος μετριά-ζουσιν ὑπόγειοι κλίβανοι.

Τὰ δὲ κουρεῖα εἶναι τῶντι μεγαλοπρεπῆ, εὐρύχωρα καὶ πολυτελῶς κατεσκευασμένα. Μόνον τὸ θρανίον ἐφ' οὗ θὰ καθήσῃς ἀξίζει νὰ πληρώσῃς ὅσα θὰ δώσῃς διὰ νὰ ξυρισθῇς· ὁλόκληρον τὸ σῶμά σου ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς ἀναπαύεται ἐν αὐτῷ, καὶ ὅσakis ὁ κουρεὺς ἔχει ἀνάγκη νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς κεφαλῆς σου ἀνυψοῦται διὰ τινος ἐλατηρίου, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργάνου καταβαίνει. Καὶ πρῶτον μὲν σὲ σαπώνει διὰ ψήκτρας τατράκις ὀγκωδεδέρας τῆς πρὸ ἡμῶν ἐν χρήσει, καὶ ἀφοῦ σὲ ξυρίσῃ ὁ λίγον σὲ σαπώνει καὶ δεύτερον καὶ σὲ ξυρίζει ἐλαφρότατα καὶ ταχύτατα. Ἀλλὰ μὴ νομίζῃς ὅτι τελειωθέντος τοῦ ξυρίσματος, ἐτελείωσε καὶ ἡ ἐργασία· πολλοῦ γε καὶ δεῖ· διότι ὁ κουρεὺς σ' ἐρωτᾷ ἂν ἐπιθυμῇς καὶ νὰ σὲ λούσῃ. Καὶ ἂν εἴπῃς ναί, ἐν ἀκαρεῖ ἡ κεφαλὴ σου κατακλύζεται ὑπὸ σάπωνος, καὶ τὰ ταχύτατα δάκτυλα τοῦ τεχνίτου περιδιαβάξουσιν ἀκάθεκτα εἰς τὴν κεφαλὴν σου, ὥστε τὸ δέρμα σου γίνεται λευκὸν ὡς κακούμε, τὰ δὲ μαλλία καθαρῶτα. Κρουνοὶ νεροῦ ψυχροῦ καὶ νεροῦ ζεστοῦ ἀποδιώκουσι καὶ τὸ τελευταῖον ἔχνος τοῦ σάπωνος, καὶ μεγάλα προσόψια σφραγίζουσι καλὰ καλὰ τὴν κόμην σου, τὴν ὁποῖαν ὁ σίδηρος, τὸ κτένιον, ἡ ψήκτρα καὶ τὸ παχύμυρον διευθετοῦσι καὶ καλλύνουσιν. Εἰ δὲ καὶ δὲν θέλεις νὰ λουσθῇς, ὁ κουρεὺς ραντίζει τὴν κεφαλὴν σου δι' ἀρωματώδους ρευστοῦ.

Τὰς δὲ οἰκίας τῶν ἐξοχῶν κατασκευάζουσι κατὰ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ρυθμὸν, ξυλίνας ὡς ἐπὶ τὸ σπλειστον καὶ λευκάς, περιστυλον ἔχουσας τὸ μέτωπον καὶ κορινθιακὰ τὰ κιονόκρανα. Ἐπειδὴ δὲ πα-σαι αἱ οἰκίαι εἶναι ὁμοιομόρφως ὠκοδομημέναι καὶ

κατάλευκοι, τὸ θέσμα εἶναι ὠραῖον, ἡ δὲ φαντασί- σου, πρὸ τῶν ὄχθων τῆς Staten-Island, σὲ μετα-φέρει εἰς τὰς πάλαι νήσους τοῦ Αἰγαίου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΑΡΙΑ ΔΕ ΚΕΡΟΥΑΡ

(Συνέχ. 18: φυλλ. 434.)

Β'.

Ὁ Κ. δὲ Κερούαρ καὶ ἡ κόρη του ἰδόντες εἰσερχόμενον τὸν Κ. δὲ Γρανλιέ προησθάνθησαν μέγα ἀδιόρθωτον δυστύχημα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ δύο ἠγέρθησαν ὅπως τὸν ὑποδεχθῶσιν, αὐτὸς ἐνευτε νὰ καθί-σωσι· καθήσας δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἀπέναντι αὐτῶν εἶπε μὲ φωνὴν συγκεκνημένην.

— Κ. κόμη, ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὸν λό-γον σας. Κυρία, εἰσθε ἐλευθέρα, προσέθηκεν ἀποτα-θεὶς πρὸς τὴν Μαρίαν.

Καὶ ὁ μὲν γέρον εὐγενῆς δὲν ἠσθάνθη εὐθὺς τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ τῷ προξενήσῃ ἡ ἀνέλ-πιστος διακοίνωσις, διότι ἡ ὑπερηφάνειά του προσ-εβλήθη· ἡ Μαρία ὁμῶς εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς.

— Μὴ με δικόψετε, ὑπέλαθεν εὐθὺς ὁ νέος εὐ-γενῆς. Μαρία, σᾶς ἀγαπῶ καὶ ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ ἔδιδα τὸ αἷμά μου διὰ ν' ἀπολαύσω τὴν ἄκραν εὐτυχίαν τοῦ νὰ συνδέσω τὴν ζωὴν μου μὲ τὴν ἐδικήν σας. Σᾶς ἀγαπῶ, Κ. κόμη, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς σέβομαι καὶ δὲν παρκαγω-ρίζω ὁποῖαν τιμὴν θὰ μ' ἐπροξένηι ἡ συγγένειά σας. Ὁ γάμος αὐτὸς ἦτον τὸ ὄνειρον τοῦ πατρός μου· ἐξέπνευσε μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν καὶ ἡ ἐλπίς του ἦτον ἡ πολυτιμότερα κληρονομία μου. Πρέπει ὁμῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψω... Ὅτε ἐζήτησα τὴν χεῖρα τῆς Κ. δὲ Κερούαρ τὰ πάντα μὲ ἐφαίνοντο λαμπρά· μὰ ἐφαίνετο τότε ὅτι εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποῖαν ἐζήτην, ἐδυνάμην καὶ ἐγὼ νὰ προσφέρω μι-κράν τινα εὐτυχίαν, ταπεινὴν μὲν καὶ μικράν, ἀλλὰ τέλος πάντων ἐδυνάμην, ἄνευ ἀνέσεως καὶ ἐγωισ-μοῦ, νὰ προτείνω εἰς γενναίαν καρδίαν νὰ συμμε-θέξῃ τῆς τύχης μου. Μὲ ἦτον γλυκεῖα ἐπίσης ἡ ἰδέα, κυρία, ὅτι μὲ τὰς περιποιήσεις, μὲ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ἀφοσίωσίν μου θὰ κατώρθωνα νὰ σᾶς ἐτοι-μάσω ζωὴν ὅχι ἀναξίαν τοῦ ὀνόματος, τῆς χάριτος καὶ τῆς ὠραιοτήτός σας. Πλὴν δὲν πρέπει πλέον νὰ τὸ συλλογισθῶ... Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν μὲ μένει εἰμὴ ἡ ἀγάπη μου. Τὸ καλλίτερον μέρος τῆς καταστά-σεως τὴν ὁποῖαν μὲ τόσῃν εὐτυχίᾳ ἔθετα εἰς τοὺς πόδας σας ἐβυθίσθη ἐντὸς βαράθρου· τὸ ἔμαθα σᾶς